

Kürti László

Így érkezel

Ez a tíz perc. Tán, most végtelenné török.
Konyhaablakon függöny, a köldökömig
ér. Meztelenül várlak, cifra kis magány.
Nem, nem hazudtad, hogy jössz. Átsétálok a szobán,
eszembe jut, ahogy a padlószőnyegen,
meg az utcán súgtad: *ne kínozz, de foglalkozz velem.*
Csó zúg a falban, fürdik a felső szomszéd,
zuhanyrózsányi vér, erős lökéssel ont szét
újabb áramot bennem.
Ha eljőnnél is, hozzám nem érhetsz soha,
csak ráz az idegek furcsa impulzusa.
Fullaszt, s remegtet kart, térdet.
Szeretni indultál, de már okát sem érted.

Folyosón csorognak autók fényei,

tapéta csikordul. Lámpa. Kieghet. Indul. Megáll.
Döccen az ablak. Nekiütődik a szemem. Partjainál
várva csakis a járdát, ernyőd terpeszét lesem.
Tudom, hogy hamar, hogy megáll végérvényesen
mind, ami csobog, csattan, lüktet a falon át,
ismerem tested viharos ritmusát.

Érkezel. Máris. Elvillansz a fényben.
Leccsatolom az órák, nincs mit számon kérnem.
Ringatsz majd! Ringatlak, *mint szörnyet a tenger,*
levegőért, egymás után kapnunk sem kell.

Műterem testhatáron

Közben nem illik verset írni.
Fülbe súgni, malackodni igen.
Számat bugyiddal felcserélni
humánus: mindkettőt csak téphetem.

Testhatár engedj, mélyre nyúlok.
Formátlanodjon, ami köznapi.
Elég leszek, te légy ma túl sok,
miközben újjá szülnek ujjaim.

Meglep, nyugi, ahogy a száddal,
tangáddal dús hajad összefogod.
Időfecsérlés másról. Mással

tervezni. Én hozlak világra.
Műtárgy, szobor, törékeny váza.
Portékám vagy: anyagom anyagod.

Utolsó komp

Rád bízom most bajaim, veszítsd te kérlek el.
Én elfelejtem bűneid, halk *kösz't* sem érdemel.
Hamisan játszol, jobb nekem szeretni ostobán,
gondnak, bolondnak jó teher egy közös délután.
Csend van, késő szakítani. Már meg nem kérdem én:
Miért aprózod el magad, kettőnknek nincs remény?
Félelmed súlyos, mélyre nyom: utas vagy, én a komp.
Szökésed rajtam át: erény. Visszhangzik a kolomp.
Segítenék, hogy messzire, hogy tőlem el, de menj.
Közös a csendünk, jól tudod, veszít, ki csak mereng.
Fogyóban van a levegőnk, győzhetnénk. Így se rossz.
Egymást nézzük, két idegen, szerelmünk kamaszos.
Nagy a teher, ereszt a lánc algás folyófenékre.
Számunkra partok nincsenek, mondd ki: *mégis megérte.*

útbaigazítás

lehetnél ma is egy véletlen áldozat.
ne babonázz, ámbár szeressenek beléd.
sajátítson, kinek megtetszel. pasidat
ereszd, ne könyörögj, jobb neked, ha lelép.
ne pazarolj, amid van, kínáld csak ingyen.
az ajándékaidtól gyorsan szabadulj.
blúzodat előre gombold ki, szerintem.
és engedelmeskedj, akármit kér az úr.
előzékeny legyél, van rád bő kereslet.
ne randizgass többé komoly udvarlókkal.
egy magadfajta nő, csakis jól szerethet.
régén betelt már a sok ostoba bókkal.

miért szánnád rám, mit mással sose tennél?
ne vedd észre, hogyha beléd habarodok.
gyötrelmeid ellen hazudnom kell. ennél
gyönyörűbb hiteket magamért alkotok.
jobb neked, ha rajongsz, kerülj minden átkot:
távrolról szeretnek jól csak a boldogok.
minden gödör alján van egy újabb árok.
minden válságomban koldulok és lopok.
úgy kéne, hogy mától zuhanjunk, amíg élsz.
nézzük el egymásnak, hogy éppen mi bajom.
amíg kapaszkodunk, összefog a részvét.
s széthord, amit akar, egy megkéssett pofon.

Hesz Tamás

Éretlen

Csigaházba visszabújni
Mint a tejföl – úgy aludni
Mint a lekvár, néma dunsztban
Paplan alatt fojtó szuszban,
Szélesre az ablak rámát
Kidobni a sok-sok lármát
Jéggé fagyott éjszakákon
Álmodozni nagyapámon.

Lent a kertben rózsafákat
Metszegetett kettőt-hármat
Virágokból nevelt hintát
Tartotta a maga titkát:
- Hogy ha félt is, sose láttam
Etette a gyöngé hátam,
Tejbe-kukoricával.

Szél söpörte – nap szította
Egymagában építkezet,
Fölszaladtam, mint a mókus
Ki a fákon szépítkezet,
Cseresznye gyümölcsöt enni.

Mátyás és Beatrix

Gonosz mosoly szalad fel arcodon,
mint ki járatlan utakra tévedt lopni
koholt vádak nyomán loholsz utánam,
melyik hazába szöktem udvarolni?
Karám körül korom az éjszaka
a hold tenyérnyi tallér, esik-zuhan –
csendben pihen deres lovam kikötve
mind két szemem lecsukva van.
Strázsa prüszköl, szuronyt szeg várfalon
nincs nesz szobámban, rekkenő hőség zavar,
hollóm beszáll veled a nyitott ablakon
egy ágyban király, s egy jó Magyar!

Papp Für János

Csak ne ma

Mi csokit kaptunk, te virágot. Hányszor lesz még így drága anyám? Meddig tudod titkolni előlünk a szemeidben gyűlő könnyeket? És hová fordulsz, hogy ne lássuk tört arcodon zátonyra futott hajóinkat? Mikor sülyedünk elég mélyre ahhoz, hogy eláruld végre titkodat? Tudom mi történt a virággal. Megtaláltam a kukában. Mi, árulók viszont megettük a csokit. Persze nem azonnal. A fal felé fordultam, hogy azt hidd, már alszom. Apám még mindig issza a sört. Árnyéka vibrál a tévéfényben. Néha dörmög valamit, de nem érteni. Szívdobbanásaim közti némaság csöndjeiből figyelek. A húgom már tényleg alszik, átfordulva egy másik világba. A takaró alatt még sírsz, tenyereid közé zárva. Vége az adásnak, végérvényesen beáll a csend. Horkol az asztalra borulva. Egy vékonyka résen át figyelem lélegzeted. Odakint halálos sötét, csupán egyetlen lámpa fénye ragyog a szemközti ház falán. Kérlek. Ne ma halj meg anyám.

Egy este margójára

Befordul a sarkon, a biciklit maga mellett tolja. Szürke arcán eltorzul az este. Elhagyatott szemeiben kifosztott tekintet, keze sörösüveg. Megáll. Nem vár senkire. Elészaladok. Apák elé bizony így szokás. Szemében alig maradt valami, ami én vagyok. Kedvelnem kellene, ám csak szeretni tudom. Kézen fogom és csupán annyit érzek, hogy haza jött valaki, valaki aki eddig még nem volt az enyém. A kormányra csavart csíkos szatyorban néhány üveg sör, talán sportszelet és valami összeroncsolt szál virág. Eltámolygunk a házig, kerítésünk soha nem volt; a sarki kocsmá szépen épül. Anyám tereget, még nem vett minket észre, háttal áll a sírásnak. Azt mondják szép kisfiú vagyok. Ha egyszer gyönyörű leszek, anyámra fogok hasonlítani. Majd apám vékonyka vállamra támaszkodik, összerogyok alatta, megbotlik a lépcsőn, neki esik az ajtónak, mozdulatlan. Minden olyan óriási lett körülötte. A szomszédok ablakaiban már égnek a gyertyák. Feláll és elmosolyodik, mint ha csak játékból esett volna el. Fogatlan szájában elkészül az éjszaka. Belefekszik az ágyba, lábait felteszem. Zsebéből kiesik egy ötszázás, egy kevés aprót még találunk mellé, miután kabátja zsebeit átkutatjuk. Amikor anyám a szemembe néz, azt hiszem egy angyal vagyok. Tenyerei közé veszi arcomat, ilyen szépen senki nem tud ölelni, és csókja ma is lüktet homlokomon. Magához húz: - szeretlek kisfiam. Fülembé suttogva gyöngye hangja szólt. Karácsony este volt.

Júdás a táncparketten

Zudor Jánosnak

kering a valcer ritmusára, mintha semmi nem történné. léptei zebra-síkossá válnak, fél feje tenyerébe hull. csak Jézus intésére vár. Júdás rohadtul nincs magánál amikor a kereszt(eződés)hez érkezik. átszáguld az életen, majd oda-vissza megtapossa és persze mindent tagad. a Posticum versfalai közt vár valamire, valamire, ami nem jön. 10+2 lej és átcsoszog a parkon. cigarettát vásárol és kólát. letüdőzi várad egykedvű napjait. kezében keresztrel indul Júdás felé, zsebében lánggra lobbannak az el sem kezdett versek. a befejezés még mindig az intésre vár, de a jel elszivárog Jézus lehunyt szemhéjai mögött. a tánclépések egyre rövidebbek, talán inkább valami ritmusos csoszogás. cigaretta, kóla és egy nagy slukk látomás.